

3. stasjon: Jesus faller første gang under korset

Da de hadde hånt ham, tok de purpurkappen av ham og kledde ham i hans egne klær. Så førte de Jesus ut for å korsfeste ham. (Mark 15,20)

Ikke mye mer beretter bibelen om den smertefulle veien til korsfestelsen. Vi kan godt tenke oss, hvor tung denne veien var. Allerede piskingen førte i de fleste tilfeller til døden. Men Jesus er, i henhold til lidelsen, på ingen måte på veiens ende. Og han vil gå denne veien helt til slutt. Men man presser han, dytter han og han faller.

Ikke bare den fysiske byrden er for tung, enda tyngre veier den sjelelige piningen. Han har hele verdens lidelse foran øynene. Alt hva et menneske har måttet bære eller kommer til å måtte tåle i fremtiden, rammer han. For å kunne være nær dem som bærer sitt kors og lider, blir han med på denne veien, slik at ingen mister troen på Guds godhet under korsets erfaring. Men han aner, at det vil være mennesker, som ikke vil ta imot hans nærhet og som han av den grunn ikke kan frelse heller. Dette gjør han nedtrykt til det ytterste.

Hvor mange mennesker er i dag nødt til å gå på korsets vei! Mange gjør slutt på livet, andre sleper seg videre. Uhelbredelig syke sier: "Jeg klarer ikke mer!" Astmatikere kjemper om luft, forfulgte og torturerte ville foretrekke døden. Mennesker, som livet har knust, som har mistet det kjæreste mennesket, kan ikke se noen mening med deres liv lenger. Ensomme mennesker føler seg morsforlatt. Alle av oss opplever før eller siden at smerten blir for stor. Hvem ligger ikke i bakken noen ganger?

Jesus Kristus.

Så mange mennesker ligger i bakken i denne timen.

Mange mister på grunn av dette troen til Gud i himmelen.

Også du har falt i bakken, for å være nær oss i denne situasjonen.

La alle, som ikke klarer å gå videre, erfare din nærhet, gjennom menneskene, som bistår dem.

Når mennesker rundt meg er nedtrykt, gi meg frimodighet og fantasi til å hjelpe dem opp igjen.

Ofte legger jeg ikke merke til det en gang.

Ofte tar jeg meg ikke tiden til å bare lytte.

La ingen miste motet og bli liggende i bakken, fordi jeg bare tenker på meg selv.

Og vær også hos meg, når ingen menneske bistår meg.

Hjelp meg når jeg ikke finner veien videre.

Selv når jeg faller i skyld – faller gjentatte ganger -, er ikke du fjern.

Hvert menneske faller daglig.

Igen og igjen bukker jeg under for mine svakheter.

Ofte mister jeg motet av den grunn.

Men du har falt og du har stått opp igjen, for å gi oss kraft til å kunne stå opp fra skyld og synd.

I din svakhet skal vi være sterke.

Du forventer ikke, at vi aldri faller.

Men du vil, at vi alltid reiser oss opp igjen og begynner på nytt.

Din lidelse, din svakhet er min styrke.

Tekst: Ferdinand Krenzer

Oversatt fra tysk av Rainer Irlsinger